

— Spune-le că este o încălcare a drepturilor omului să fiu ținută în casă împotriva voinței mele, mi-a zis sora mea.

— Te auzim, i-a răspuns tata.

— Spune-le, a zis Clau din nou, fiindcă eu nu vorbesc cu ei.

— Ei bine, încă ești pedepsită, i-a spus mama în timp ce închidea calculatorul.

— Spune-le, a repetat Clau, uitându-se la mine. Spune-le că este o încălcare a dreptului meu civil. Spune-le că nu voi trăi sub un regim tiranic.

— Poate ar trebui să ne spui că îți pare rău, a intervenit tata, în timp ce întindea un alt cearșaf.

Clau a decis să nu mai vorbească.

Mi-am turnat în pahar ultima picătură din suc de portocale, iar bunicul a tăiat o felie

de pâine pentru mine și a pus-o în prăjitor. În timp ce așteptam ca aceasta să sară din aparat, mi-am imaginat că mă așteaptă un mic-dejun variat. Puteam alege clătite cu dulceață sau omletă din două ouă, sau budincă cu o față

zâmbitoare, sau orez cu lapte, sau o salată de fructe proaspete.

— E gata? am întrebat, în timp ce din prăjitor venea un miros de pâine arsă, dar nimeni nu m-a auzit.

3

Este un lucru foarte bun că pot să văd partea plină a paharului.

Orice lucru are o parte bună, cu condiția să știi unde să o cauți. Spre exemplu, chiar dacă acest aisberg gigantic domina atmosfera din bucătărie și arunca o umbră peste noi toți, blocând buna dispoziție, partea bună este că eu pot să privesc înainte și să mă gândesc la cum voi pleca imediat către școală. Aisberg – rău, mersul la școală – bun. Simplu!

Buster m-a însoțit până în dreptul grădinii domnișoarei Wolfe, unde a început să sară haotic, mișcându-și coada dintr-o parte în alta, ca un șarpe.

Domnișoara Wolfe locuiește de cealaltă parte a străzii, la numărul 57. Ușa casei sale are aceeași nuanță de gri, iar ferestrele sunt la fel de mici și pătrate precum cele de la numărul 48. În schimb, grădinile sunt foarte diferite.

Dacă ar fi țări, casa domnișoarei Wolfe ar fi Brazilia, iar cea a bunicului meu ar fi Coreea de Nord. Grădina bunicului este îngrijită, organizată și nu este loc de prea multe întâmplări. Grădina ei este în neorânduială, colorată, plină de viață, ca și cum acolo ar avea loc o petrecere. Peste tot unde te uiți sunt albine și fluturi, o mulțime de flori. Aici, chiar și aerul miroase mai frumos.

L-am privit pe Buster cum își spală blănița, arătându-și dinții. Ochii lui străluceau.

— Stai liniștit, i-am spus eu aplecându-mă în dreptul urechilor pe care și le mișca. Fii bun cu alte ființe și te rog să ai grijă de bunicul în timp ce noi suntem plecați!

Nu sunt sigură că m-a auzit.

De obicei, mama și tata îmi țineau companie în drumul către școală, dar acum mă descurc singură.

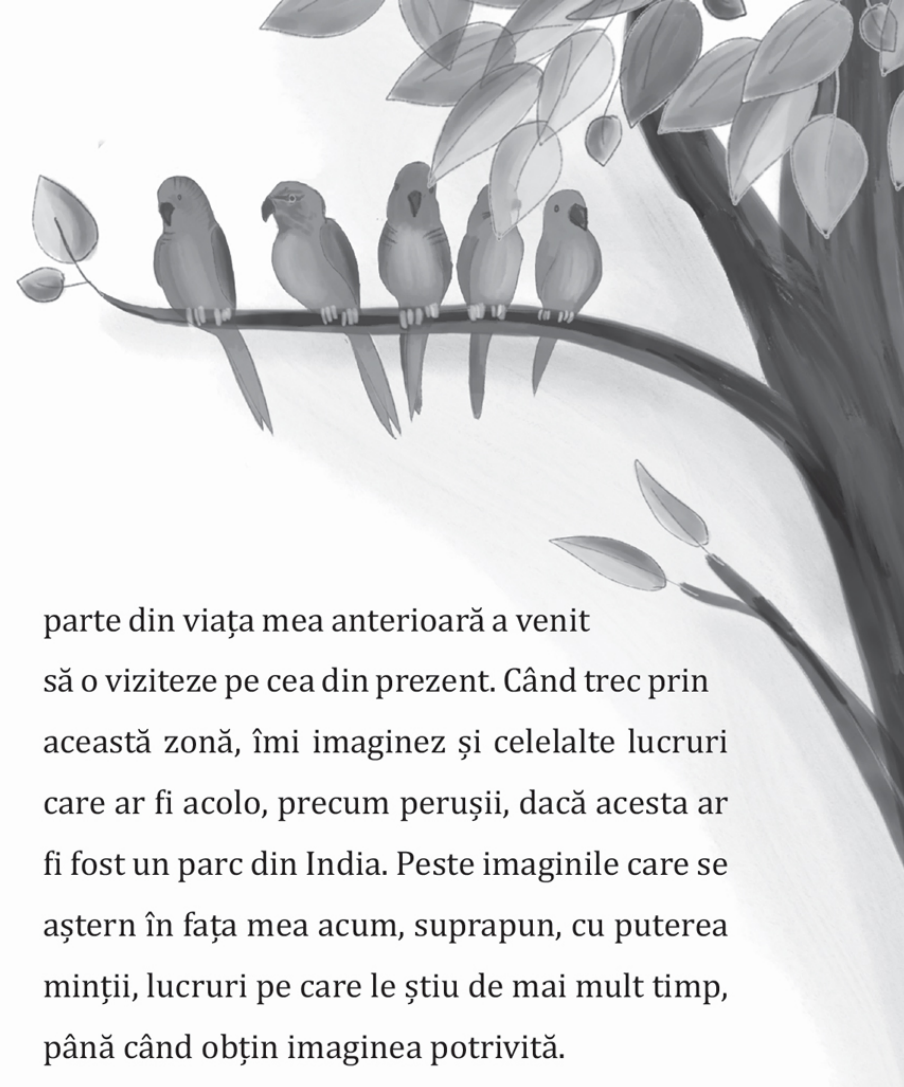
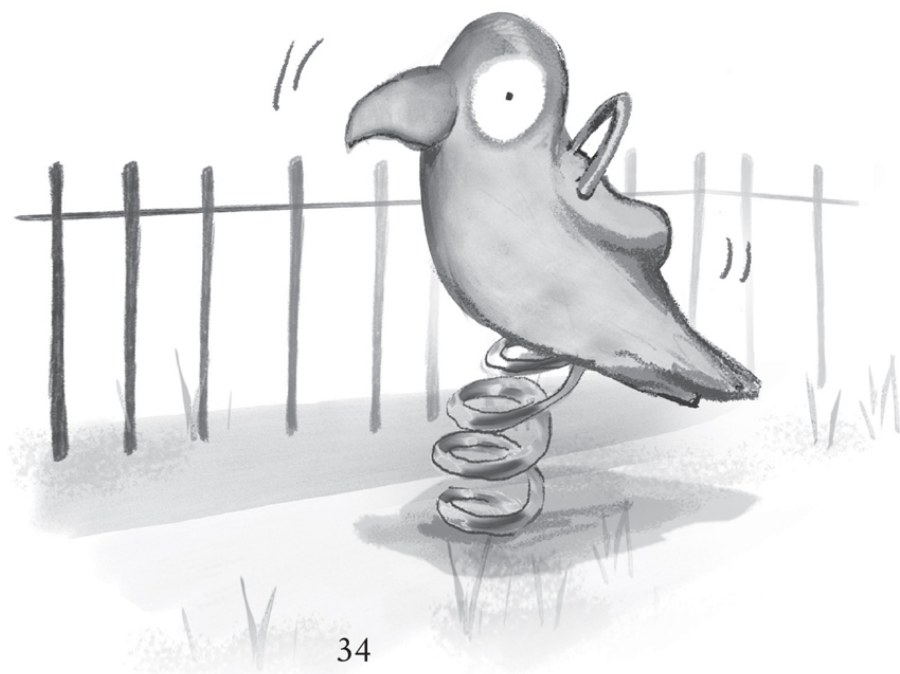
Pe porțiunea de șosea principală pe care merg sunt două magazine, cafenele, două saloane de coafură și o sală de gimnastică. La ieșirea din stația de tren, care seamănă cu fluxul și refluxul unui ocean, cu oameni intrând și ieșind, se află un chioșc de unde se pot cumpăra fructe așezate în formă de piramide și turnulețe curcubeu.

După chioșcul de fructe, trec pe lângă un parc cu balustrade negre, leagăne pentru bebeluși, un balansoar și un căluț-balansoar aflat pe un

arc imens care nu are de fapt forma unui cal, ci a unui papagal imens.

În copaci poți vedea și papagali adevărați, de un verde intens, cu ciocul roșu ca fructele de pădure.

În India, astfel de păsări erau peste tot, deși nu cred că le-am văzut într-un parc propriu-zis. Aici, ele zboară printre ramuri. Pare că o

parte din viața mea anterioară a venit să o viziteze pe cea din prezent. Când trec prin această zonă, îmi imaginez și celelalte lucruri care ar fi acolo, precum perușii, dacă acesta ar fi fost un parc din India. Peste imaginile care se aștern în fața mea acum, suprapun, cu puterea minții, lucruri pe care le știu de mai mult timp, până când obțin imaginea potrivită.

Vaci plimbându-se pe mijlocul străzii, cu tălângi la gât. Gălbenele și magnolii atârând pe balustrade, taxiuri mici și negre care seamănă cu mașinuțele simple pe care le poți desena